

**CATHERINE
DOYLE**

**DE
DOLK
EN DE
VLAM**

Vertaling De Vertaalzusjes

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Catherine Doyle

Oorspronkelijke titel: *The Dagger and the Flame*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: De Vertaalzusjes

Omslagontwerp: Simon & Schuster UK Ltd

Omslagillustraties: Micaela Alcaino

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Foto auteur: Julia Dunin

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1637 5

ISBN 978 94 027 7292 0 (e-book)

NUR 285

Eerste druk oktober 2024

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd, London, Great Britain.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

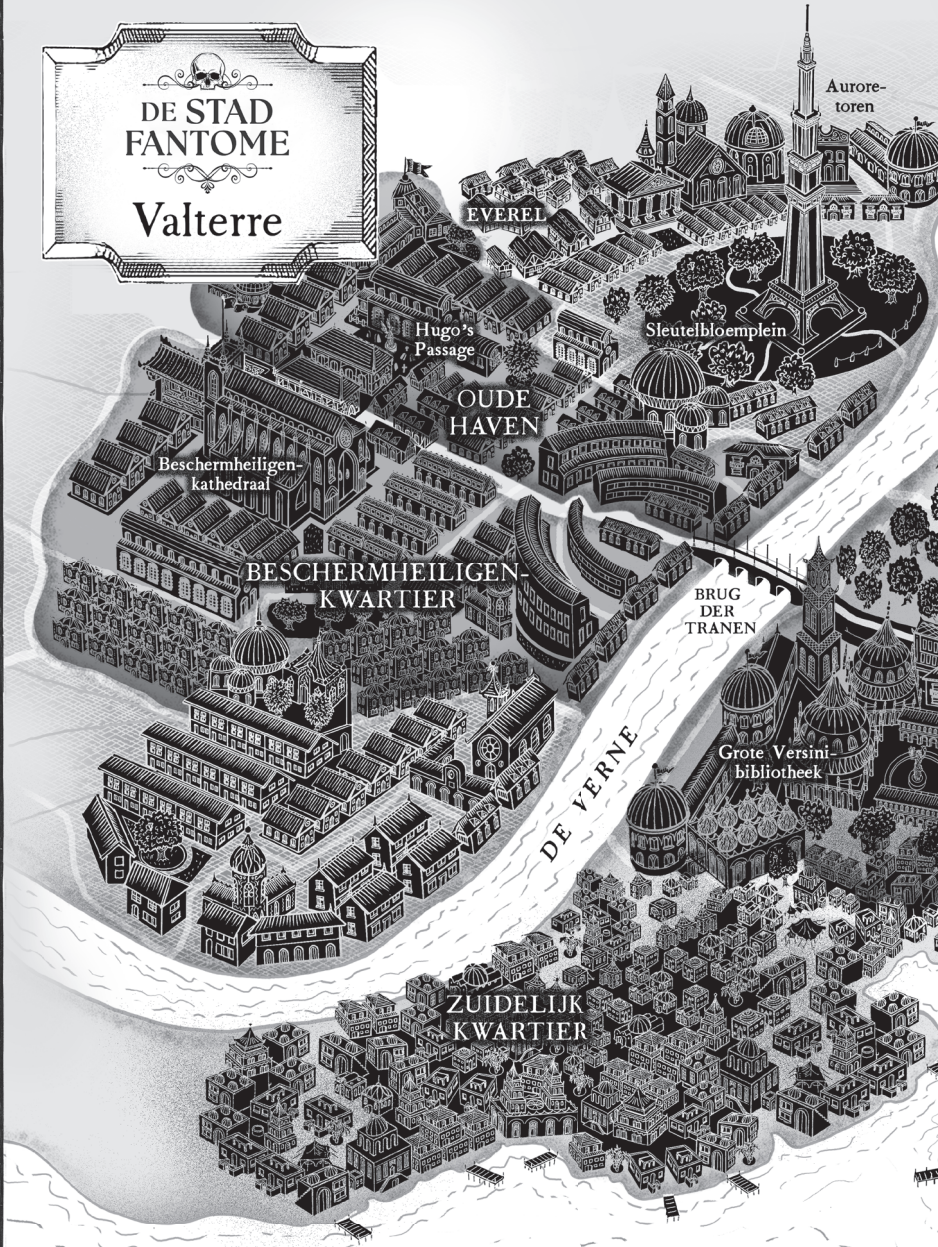
www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE STAD
FANTOME
Valterre

DE STAD
FANTOME

Valterre

EVEREL

Aurore-toren

Hugo's Passage

Sleutelbloemplein

OUDE HAVEN

Beschermeiligen-kathedraal

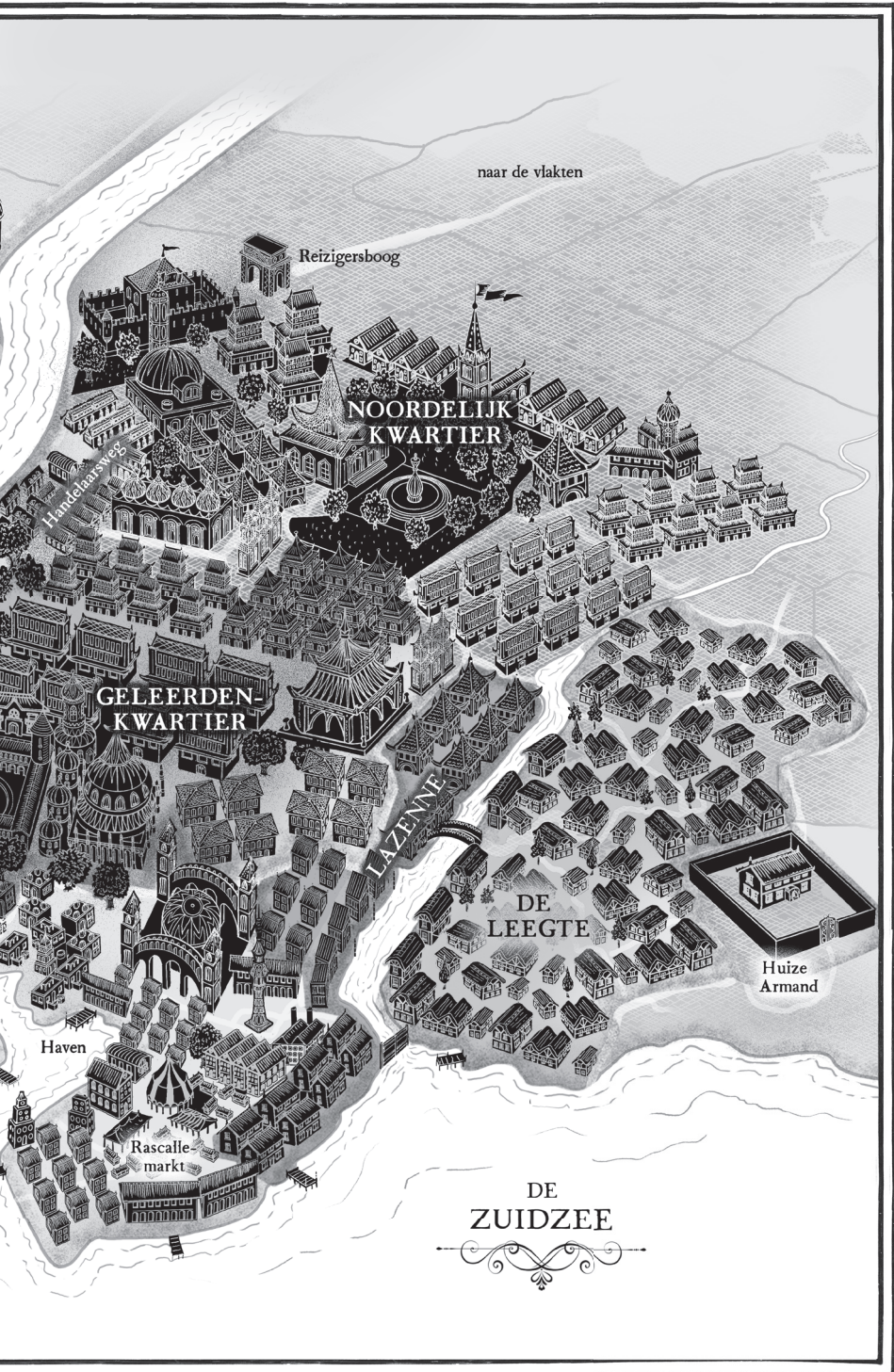
BESCHERMHEILIGEN-KWARTIER

BRUG DER TRANEN

DE VERNE

Grote Versini-bibliotheek

ZUIDELIJK KWARTIER

naar de vlakten

Reizigersboog

NOORDELIJK
KWARTIER

Handhansweg

GELEERDEN-
KWARTIER

LAZENNE

DE
LEEGTE

Huize
Armand

Haven

Rascalle-
markt

DE
ZUIDZEE

PERSONAGELIJST

ORDE DER DOLKEN

Hugo Ralphe Versini, *oprichter van de Orde der Dolken*

Gaspard Dufort, *hoofd van de Orde der Dolken*

Ransom Hale, *Dolk*

Lark Delano, *Dolk*

Nadia Raine, *Dolk*

ORDE DER MANTELS

Armand Versini, *oprichter van de Orde der Mantels*

Madame Cordelia Mercure, *hoofd van de Orde der Mantels*

Madame Josephine Fontaine, *voormalig hoofd van de Orde der Mantels*

Valerie, *Mantel*

Sabine Fraser, *Mantel*

Theodore Branch, *Schaduwsmid*

Sylvie Marchant, *Duistersmokkaelaar*

Seraphine Marchant, *haar dochter*

HUIS VAN RAYERE, HUNNE KONINKLIJKE HOOGHEDEN

Bertrand IV, koning van Valterre

Odette I, koningin van Valterre

HEILIGEN VAN VALTERRE

1. Calvin, beschermheilige van de dood
2. Celiانا, beschermheilige van liederen en gedichten
3. Frederic, beschermheilige van boeren en jagers
4. Maud, beschermheilige van de verloren hoop
5. Maurius, beschermheilige van reizigers en zeevaarders
 6. Oriël, beschermheilige van het lot
 7. Serene, beschermheilige van dieren
 8. Alisa, beschermheilige van zieken
 9. Cadel, beschermheilige van krijgers
10. Calliope, beschermheilige van schoonheid en jeugd
 11. Placido, beschermheilige van de vrede
 12. Jasper, beschermheilige van kunstenaars
 13. Lucille Versini, beschermheilige van geleerden

Deel I

‘Neem alleen mee wat je in je mantel kunt
verstoppen, en wat je geweten kan dragen.’

Armand Versini,
OPRICHTER VAN DE ORDE DER MANTELS

‘Zij die weigeren om de dolk ter hand te nemen,
zijn gedoemd om ermee te worden gedood.’

Hugo Versini,
OPRICHTER VAN DE ORDE DER DOLKEN

Ervoor

Ver boven de glinsterende stad Fantome, in het wilde hart van de vlakten, hing de maan rond middernacht als een lantaarn aan de hemel. De boerderij van de moeder van Seraphine Marchant werd ondergedompeld in een zachte, zilverkleurige gloed. Het licht scheen door Seraphines raam en danste over de pagina's van haar boek. Heel even beeldde ze zich in dat de nieuwsgierige maan over haar schouder met haar meelas. Ze sloeg een pagina om, de woorden werden steeds waziger en haar oogleden steeds zwaarder. Ze zou echt moeten gaan slapen, maar ze kon niet uitrusten op zo'n cruciaal punt in het verhaal. Ook al had ze dit boek al acht keer gelezen. Ook al was ze zeven-tien en veel te oud voor sprookjes.

Pippin lag te soezen aan haar voeten en verwarmde haar tenen. Als oude hond met slechts drie poten was hij totaal niet geïnteresseerd in de inktzwarte fluisteringen van fantasieavonturen. Hij was alleen te porren voor dutjes, haringen en, zo af en toe, de kippen van boer Perrin.

Toen Seraphine plotseling gevloek hoorde, keek ze door haar raam naar buiten. Mama zat in de tuin op handen en knieën te sissen naar de lavendel. Haar dikke, zwarte krullenbos bedekte haar gezicht. Dit was bijzonder vreemd gedrag, zelfs voor Sylvie Marchant. Seraphine frons-te en klapte haar boek dicht. Beneden dook een kat uit de bosjes. Mama sprong op en ving het geschrokken bruine beestje in haar armen. Hij heette Vijg, een naam die hij te danken had aan het feit dat Seraphine

de zwerfkat vaak zag dutten in de vijgenboom achter hun huis. Niet dat mama tot voor kort ooit interesse in hem had getoond...

Seraphine zag dat haar moeder een bekend glazen flesje uit de zak van haar vest pakte, voordat ze met haar tanden de kurk eruit trok. De kat protesteerde luidkeels terwijl mama het flesje in zijn bek leeggoot. Pippin keek op en gromde, diep in zijn keel. Ook Seraphine voelde zich niet op haar gemak.

Mama zette de kat weer neer. Vijg strompelde een paar stapjes en begon toen te schokken. Nog een stap, en hij begon te jammeren. Seraphine had nog nooit zo'n geluid gehoord en het klonk zo afschuwelijk dat de rillingen over haar rug liepen. Pippins haren stonden recht overeind.

Ze drukte haar neus tegen het raam en zag stilletjes, vol afschuw, dat het kleine lijfje van Vijg begon te stuip trekken. Binnen een paar seconden werd hij twee keer zo groot en hij bleef maar groeien. Al snel leek Vijg niet meer op zichzelf. Hij was geen kat meer, maar een beest. Zijn vacht was zo zwart dat hij één leek te worden met het duister. Vreemde schaduwen doken als tentakels uit zijn enorme borst: sommige zwiepten door de lage bosjes, andere sloegen hard en snel om zich heen. Mama sprong naar achteren om er eentje te ontwijken, al lachend, alsof ze aan het touwtjespringen was.

Seraphine voelde een koude rilling over haar lijf lopen.

De maan verdween achter een wolk, en in de plotselinge duisternis leek Vijg volledig te verdwijnen.

'Poes, poes, poes, poes,' siste mama.

Een afschuwelijk gebrul weerklonk in de nacht. Toen de wolk was weggedreven en het maanlicht terugkeerde, dook Vijg op uit de bosjes, met schuimend speeksel aan zijn lange hoektanden. Hij had mama in een hoek gedreven.

Seraphine sprong op. Het boek viel van haar schoot terwijl ze naar de deur van haar slaapkamer rende. Ze kon het niet zo goed zien, maar achter haar voelde ze een flits van fel goudkleurig licht en hoorde ze mama schreeuwen in het donker. Seraphine liep met twee treden tegelijk over de gammele trap en pakte de bezem die beneden stond. Met Pippin blaffend op haar hielen snelde ze de nacht in.

En botste ze tegen haar moeder op. Ze strompelde naar achteren, met de bezem hoog in de lucht en een wilde blik in haar ogen. Het beest was nergens te bekennen, maar Seraphine durfde zich nog niet te ontspannen. ‘Mama, ga achter me staan!’

Mama had ook een wilde blik in haar bronskleurige ogen. ‘Wat doe jij nou hier, vuurvliegje?’ zei ze ademloos. ‘Waarom slaap jij nog niet?’

Seraphine knipperde met haar ogen en staarde naar haar moeder. Sylvie Marchant was niet gewond. Ze grinnikte haar keurige, parelwitte tanden bloot. Maar die glimlach had een scherp randje. Ze rook iets van een brandlucht, met daaronder een vreemde, citrusachtige geur, als bloesem van een citroenboom. Seraphine strekte haar hals en speurde het duister af. Pippin liep er al doorheen en inspecteerde de bosjes.

‘Waar is Vijg?’

Mama kantelde haar hoofd. ‘Vijg?’

‘De kat,’ zei Seraphine. Haar hart bonsde zo luid dat ze amper kon nadenken. ‘Hij veranderde. Hij viel je aan. Ik zag hem.’ Ze had de bezem nog steeds in haar handen. ‘Ik dacht dat je gewond was. Ik wilde je red- den...’ Ze viel stil. Ze stond wankel op haar benen. In haar lichaam. In haar brein.

Seraphine was bekend met Duistermagie. Ze was ermee opgegroeid en had gezien hoe mama het verpulverde en in een flesje stopte, lang voordat Seraphine haar daarmee was gaan helpen. Ze had het stof vaker dan ze kon tellen van haar vingers gewassen, maar wat ze zojuist had gezien... dat was andere koek. Iets groters. Een overtreding van de regels die ze zo lang zo nauwkeurig hadden opgevolgd. *Aanraken, maar niet gebruiken. Nooit proeven.* Die gedachte toverde een frons op haar gezicht. ‘Waar ben je mee bezig, mama?’

Mama tikte zacht tegen haar neus. ‘Niet zo fronsen, anders zorgt de wind ervoor dat je gezicht zo blijft staan. Dan moeten we jou gaan gebruiken als vogelverschrikker.’

Seraphine gooide de bezem op de grond. ‘Je weet dat we ver weg moeten blijven van -’

‘Ik ben bekend met de regels,’ zei mama, haar dochters woorden wegwuivend. Ze wilde duidelijk niet ondervraagd worden. Of een preek krijgen. ‘Je hebt te veel sprookjes gelezen, lieverd. Ik ben alleen naar buiten gegaan om mijn ring te zoeken. Volgens mij heb ik die vanmiddag tijdens het tuinieren tussen de bosjes laten vallen.’

Ze loog zo moeiteloos, zo geruststellend, dat Seraphine bijna naar de leugen toe wilde leunen, alsof hij een straal zonlicht was in de winter.

‘Kom,’ zei mama, terwijl ze haar mee naar huis nam. ‘Je ziet veel te bleek. Een beetje suiker zal je goed doen.’

Seraphine keek toe hoe haar moeder de deur achter hen op slot deed. Ze probeerde de vreemde glimlach op haar gezicht te ontcijferen, hoe vrolijk ze naar het keukenkastje liep en de rest van het suikerbrood van gisteren tevoorschijn haalde. Ze rommelde even in een laatje om een kaars te pakken en toen stond het brood tussen hen in, terwijl de eenzame kaars brandde.

Ze staarde door de vlam heen naar mama. ‘Ben je soms jarig en ben ik dat vergeten?’

‘Het is na middernacht,’ zei mama, wijzend naar de klok aan de muur. ‘En dus is vandaag de verjaardag van de heilige Lucille.’ Mama’s favoriete beschermheilige. Ze gaf totaal niet om de andere twaalf: de oude, originele beschermheiligen die ooit door heel het koninkrijk van Valterre reisden, met echte magie gonzend door hun aderen. Lucille, de laatste beschermheilige, was jong en slim en leefde niet eens zo heel lang geleden. Ze was de beschermheilige van de geleerden, en mama zag zichzelf ook als een geleerde.

Seraphine genoot liever van verhalen dan van de veranderlijke wetenschap van de filosofie. Ze bad zelden, en alleen tot Oriël, beschermheilige van het lot. Seraphine was een dromer, geen geleerde. Maar dat was niet de schuld van de heilige Lucille. Of van de taart.

‘Doe een wens, Seraphine.’

Seraphine fronste opnieuw, maar deze nacht waren er al zoveel bizarre dingen gebeurd dat het geen kwaad leek te kunnen om een wens te doen. Ze sloot haar ogen en wenste hetzelfde wat ze altijd wenste. Ze wilde een grootse toekomst, de vrijheid om ver voorbij hun kleine boer-

derij tussen de velden te reizen, om avonturen te beleven zoals de helden uit haar boeken. Een leven dat haar hart sneller deed kloppen, waardoor ze het gevoel kreeg dat ze écht leefde.

Ze blies het kaarsje uit en ging met haar moeder op het aanrecht zitten. Ze zette het vreemde incident in de tuin voor nu even opzij en samen aten ze het laatste sneetje suikerbrood op. Maar toen Seraphine haar bord ging afwassen, zag ze mama's ring in het zeepbakje liggen.

Ze pakte hem op, opnieuw overspoeld door wantrouwen, maar mama lachte alleen maar en griste de ring uit haar hand. 'Daar is hij! Zo te zien is mijn wens uitgekomen!' Ze deed de ring om haar vinger. 'Hup, snel naar bed jij. Voordat ons geluk opraakt.'

Seraphine was te moe om door te vragen. Als ze eerlijk was, was een deel van haar te bang om de leugen te ontmaskeren. Er had altijd al een duisternis in mama geschuild en Seraphine was bang dat die – als ze er te lang naar zou staren – zich ook in haar zou vestigen. Dat zou hun zorgvuldig opgebouwde leventje verwoesten.

'Welterusten, mama.' Toen Seraphine haar een kus op haar wang gaf, zou ze zweren dat ze een vonkje in de bruine ogen van haar moeder zag. Een teken van een andere, geheime wens die nog niet was uitgekomen.

'Slaap lekker, vuurvliegje van me.'

Die avond zat Seraphine op haar vensterbank te wachten tot de kat zou terugkeren. Maar toen de vollemaan plaatsmaakte voor de roze kleuren van de dageraad viel ze in slaap. Ze droomde over afschuwelijke beesten met scherpe hoektanden die vanuit de schaduwen op haar af doken.

Eén jaar later

Hoofdstuk 1

Seraphine

De klok sloeg middernacht in de stad Fantome en Seraphine Marchant moest rennen voor haar leven. Pippin deed zijn best om haar bij te houden. Ze volgden de Verne, de grijze rivier die als een ader door het hart van de stad liep. Vanaf de met bogen versierde stenen ingang bij de grenzen van de stad leidde hij hen door het noordelijke kwartier naar de Handelsweg, waar de lichtjes brandden in de drukke taveernes die gevuld waren met het gelal van dronken zeelui.

Seraphine hoorde hen amper. De herfst had net zijn intrede gedaan en het regende zachtjes. De druppels kusten haar wangen en smolten samen met haar tranen. Haar borst brandde, alsof een vuist haar hart had omsloten, maar ze durfde niet te vertragen. Ze kon de rook nog steeds ruiken. De rook die hen slechts een paar uur geleden had verjaagd uit hun boerderij. Hij zat in haar haren en drukte tegen haar longen.

Blijf in beweging, zei ze tegen zichzelf. Niet omkijken.

Elke keer dat een herinnering aan de brand oplaaide, probeerde Seraphine de gedachte met geweld van zich af te schudden, maar dat werd steeds lastiger. De schok begon weg te ebbem. Daaronder school

een grote golf van woede en verdriet. De vragen tuimelden over elkaar heen en eisten een antwoord.

Niet stoppen. Niet nadenken.

Naast haar rende Pippin door de plassen op straat, in een poging om zijn verschroeide staart te laten afkoelen. Al snel was zijn grijze koppie kletsnat. Seraphine probeerde hem op te pakken, maar hij wurmde zich los.

‘Kleine etterbak.’ Ze snoof. ‘Zelf weten.’

Bij de heiligen. Haar benen deden zeer en haar lichaam was zo moe dat al haar botten van lood leken te zijn gemaakt. Ze wilde dat ze op Zoeker reed, dat ze de hoeven van de gevlekte merrie ferm en snel onder haar zou kunnen horen. Maar door de brand was het geliefde paard van Seraphine de velden in gevlucht en ze had geen tijd gehad om haar te zoeken. Het was te laat om nog terug te gaan. Seraphine had dood moeten zijn. Maar Oriël, beschermheilige van het lot, had duidelijk een ander plan voor haar in petto.

Hoewel Seraphine niet was opgegroeid in de drukke hoofdstad van Valterre was ze zo vaak in Fantome geweest dat ze de stad als haar broekzak kende. Daardoor wist ze ook hoe gevaarlijk deze straten werden na zonsondergang.

Toen ze nog klein was, nam mama haar elke zondag mee naar de stad. Ze vertrokken bij zonsopgang met een rijtuig vanaf de boerderij, om aan het einde van de ochtend in de stad aan te komen. Op de markt in de haven kocht mama een zak vol jamgebakjes en dan liepen ze gielend langs de Verne, terwijl ze de suiker van hun vingers likten.

Daarna vertoefden ze urenlang in Babettes Boekwinkel. Seraphine koos voor een vaak gelezen sprookjesboek en mama – haar slimme moeder die altijd verder wilde reiken dan waar haar verbeelding toe in staat was – dook af op vergeelde encyclopedieën over alchemie en uitvindingen, met zulke kleine lettertjes dat Seraphine ze amper kon lezen.

Toen de straatlantaarns flikkerend tot leven kwamen en de lucht kille werd, gingen ze naar huis. Mama hield Seraphines hand stevig vast terwijl ze de steeds duisterder wordende stad achter zich lieten. Want de schaduwen van Fantome waren het rijk van de Mantels en de Dol-

ken. Twee rivaliserende gildes: eentje van dieven en eentje van sluipmoordenaars, die allebei werden gedreven door Duister. Het was de enige magie die het ooit gezegende koninkrijk Valterre nog overhad. Duister was een substantie die in handen was van degenen die dapper genoeg waren om in de onderwereld te stappen. Of dom genoeg om erin te vallen. Het fijne zwarte poeder zag er maar saai uit, niet interessant genoeg voor de goddelijkheid van de lang geleden overleden heiligen van Valterre: de twaalf figuren, geboren met magische talenten, die hun stad meer dan duizend jaar geleden hadden gesticht. Zij deden het goede glinsteren als een zee van sterren.

Duister was het stof dat was achtergebleven na dat verloren gouden tijdperk. Een vluchtige substantie die schaduwen kon laten gehoorzamen. Als je geoefend was in duistere magie en werd opgeleid door de Orden, kon je Duister gebruiken om te stelen. Te spioneren. Te vermoorden. Te wreken. Te overleven.

De Dolken consumeerden kleine beetjes Duister om hun lichamen tijdelijk te veranderen in dodelijke wapens. Eén enkele aanraking kon hun slachtoffer al fataal worden. De Mantels consumeerden Duister nooit. Ze droegen het, waardoor ze konden opgaan in de nacht en daar alles konden pakken wat ze maar wilden. Ze vonden zichzelf nobeler dan hun rivalen, maar een dans met Duister stond gelijk aan het tarten van het lot.

Omdat mama als smokkelaar werkte, had Seraphine haar hele leven in de buurt van Duister geleefd. Ze kende het als de botduisterplant met rauwe, lange wortels afkomstig uit de verre heuvels van Valterre, en als het fijne zwarte poeder waarin het veranderde als mama de plant met veel pijn en moeite had gebakken en tot stof had vermalen.

Seraphine had ontelbaar veel flesjes met Duister gevuld, maar ze had er nooit zelf mee durven experimenteren. Zelfs het glas van de flesjes voelde als ijs tegen haar vingers. Een kille, waarschuwendende ademtocht. En dan had ze mama's stem nog, die ze altijd in haar oor hoorde als ze samen aan haar werkbank bezig waren. Ze herinnerde Seraphine eraan dat hoewel Duister hun werk was, het niet bepaalde wie ze waren.

Wij zijn slechts de tussenpersonen, vuurvliegje. Niets meer, niets minder.

Maar dat was niet helemaal waar. Met Duister was het alles of niets. Met magie spelen was hetzelfde als met vuur spelen: uiteindelijk zou altijd iemand zijn vingers branden.

Het tijdperk van de heiligen was allang afgelopen.

's Nachts was de stad van de Mantels en de Dolken. Mama wist dat ze uit hun buurt moest blijven, en Seraphine – die in mama's schaduw was opgegroeid, altijd dicht bij het kille, gladde Duister – volgde haar voorbeeld.

Naarmate ze ouder werd, gingen ze steeds minder vaak naar de stad. Het was alsof mama bang was dat ze zouden worden ontvoerd, zelfs op klaarlichte dag. Ze konden er maar beter helemaal niet meer heen. Ze konden beter op een afgelegen boerderij wonen dan zich in de donkere, onzure straten begeven, waar iedereen – zelfs een nachtwachter van de koning – op het verkeerde moment op de verkeerde plek kon zijn.

Mama was haar hele leven voorzichtig geweest, maar toch had ze ruzie gekregen met de gildes.

Maar waarom nu? De vraag beet Seraphine in haar hielen.

Stop, siste ze tegen zichzelf. Niet omkijken.

Het was een stille nacht en haar gedachten waren te luid. De herinneringen dromden samen in haar, grepen haar bij de keel. Ze vertraagde haar pas toen ze het Geleerdenkwartier bereikte en moest haar best doen om niet te kokhalzen. De enorme statige gebouwen keken op haar neer. Hun prachtige glas-in-loodramen leken op grote, onderzoekende ogen.

Waar vlucht je voor, Seraphine Marchant? leken ze te fluisteren.

Ze verafschuwde het gebons van haar hart, het feit dat ze klapper-tandde van angst. Op het plein liet ze zich op een bankje onder een penboom zakken. Ze greep de leuning zo stevig vast dat haar knokkels wit kleurden. Het vuur knisperde nog steeds in haar hoofd en daar, tussen de gewelddadige rode en goudkleurige vlammen... lag mama.

De herinnering overspoelde haar als een vloedgolf, en in de plotse-linge stilte moest Seraphine zich er wel aan overgeven.

De ondergaande zon verleende een goudkleurige gloed aan de maïsvelden, terwijl Seraphine en Pippin naar huis slenterden. De jacht had hun niet eens één konijntje opgeleverd. Ze hadden zich gelukkig wel vermaakt, ren-

nend over de heuvels. Seraphine was even gestopt om van de hoogste heuvel af te rollen, puur om te kijken of ze sneller was dan Pip, en om te zien hoeveel gras ze met haar tanden kon verzamelen. Dat bleek nog best veel te zijn. In haar hand hield ze een boeketje wilde hyacinten vast. Een cadeautje voor mama, als bedankje dat ze vanmiddag vrij had gekregen. En wellicht een omkooptom om ook morgen die vrijheid weer te kunnen ervaren.

Ze nam een bekende bocht en toen hij rook in de verte zag, zette Pip het op een lopen. Seraphine lachte toen het vuilnisbakkie ineens weer wat energie had gevonden nadat ze hem flink had uitgeput in de velden. Maar dat geluid bestierf op haar lippen toen ze dichterbij kwam en de rook zag. De wolk was te donker om uit de schoorsteen te komen, te hoog en zwart en verstikkend en... Seraphine liet de bloemen uit haar handen vallen.

Ze snelde naar huis, met gepijnigde longen en een bonzend hart. Toen ze het laatste heuveltje had beklommen, zag ze de vlammen die de rook veroorzaakten. Ze vormden een gewelddadige cirkel rondom haar huis, alsof een draak het was komen opeten. Seraphine hoorde zo'n luid gebrul in haar hoofd dat ze spontaan vergat om adem te halen.

De vlammen gingen voor haar opzij, alsof ze dat met de kracht van haar afschuw voor elkaar had gekregen. En daar, voorbij de open deur van de boerderij, lag haar moeder. Ze was al dood. Stond al in brand.

Seraphine zag geen draak bij haar staan, maar een man. Een vorm die ze niet herkende. Lang, met brede schouders en golvend haar. Zijn gezicht werd verhuld door de rook, behalve zijn gewelddadige, zilverkleurige ogen.

Het gebrul kwam samen in Seraphines keel en verstikte haar. Of wellicht kwam dat door de rook. Het interesseerde haar niet. Ze strompelde naar de deuropening, naar de moordenaar van haar moeder. Hij draaide zich al weg van mama's lichaam en stopte zijn handen in zijn zakken, alsof hij een ontspannen wandelingetje in de achtertuin wilde maken. Alsof hij dit soort dingen dagelijks deed.

En ze wist, bij de heiligen, ze wist precies wat hij was.

Een sluipmoordenaar, opgeleid in het duistere hart van Fantome en hierheen gestuurd door Gaspard Dufort, de beruchte leider van de Orde der Dolken. Mama was ten dode opgeschreven geweest.

Als Pippin niet had lopen jammeren en aan de zoom van haar broek had

getrokken, had Seraphine zich in het vuur geworpen om de Dolk terug te sleuren. Maar de hond aan haar enkel hield haar tegen, riep een oerinstinct op om te vluchten.

Om weg te rennen en nooit meer te stoppen.

Nu, in de ijzige stilte van het plein, liet Seraphine zich overspoelen door de herinnering. Ze wist dat deze gedachten vaker zouden terugkeren om de oevers van haar ziel te laten afbrokkelen. Die ene vraag bleef maar op de loer liggen, als een haai in het water.

O, mama. Wat heb je gedaan?

Ze liet haar hoofd hangen en probeerde op adem te komen, maar ze kreeg niet genoeg lucht. Haar hoofd was te zwaar en haar hart was in tweeën gebroken. Als ze nu zou opstaan, zou het uiteenvallen in haar borstkas.

Pippin blafte bij haar voeten. Ze negeerde hem. Hij dook onder het bankje en draaide zich om, zodat ze zijn vermoeide koppie kon zien. Ze kneep haar ogen dicht. ‘Nee, Pip. Ik ben te moe.’

Pippin duwde met zijn neus tegen haar enkel en blafte opnieuw, alsof hij haar wilde opdragen om in beweging te komen.

Die kleine etterbak wist van geen ophouden. Seraphine kreunde. Als ze het nu opgaf, als ze in elkaar zou storten op het bankje en zou wachten tot hetzelfde kwaad dat mama had gedood ook haar zou komen halen... Wat zou er dan met Pippin gebeuren? Hij had alleen haar nog. Ze keek op en streek met haar handen door haar haren. De stad werd langzaam weer zichtbaar: het zachte groen van de perenboom, het koele ijzer van het bankje waar ze op zat.

Ze pakte de gouden druppel die aan haar nek hing en reikte naar een andere herinnering aan haar moeder. Niet zoals ze er die avond had uitgezien, maar op de ochtend van Heiligendag, een maand eerder. Mama was de hele nacht opgebleven om de ketting te maken en had hem net na zonsopgang als een talisman in Seraphines handen gedrukt.

Fijne Heiligendag, vuurvliegje. Mama's bruine ogen keken haar vermoeid aan, maar haar glimlach deed haar stralen.

Seraphine was half in slaap geweest, wanhopig zoekend in de kastjes

naar iets om haar kater te verzachten. Ze had de afgelopen nacht veel te uitbundig gefeest. Met veel te veel wijn. Ze had niet verwacht dat mama haar een cadeautje zou geven. Dat hadden ze dit jaar afgesproken en mama was geen sentimentele vrouw. Ze vond kennis belangrijker dan hebbedingetjes, en door de jaren heen had ze Seraphines kamer niet gevuld met mooie kleren of dure juwelen, maar met boeken en kaarten: schetsen van de wereld voorbij Fantome. Maar de ketting, deze ketting, was anders. Die ochtend was mama anders geweest. *Ik wil dat je deze altijd draagt en aan me denkt*, had ze gezegd, bijna gesmeekt. *Moge deze ketting je beschermen wanneer ik dat niet meer kan*, Sera.

Die dag was veel eerder aangebroken dan ze hadden gedacht. Op de rook in haar haren en de hond aan haar voeten na, was de kleine gouden druppel het enige wat Sera nog had van mama en hun boerderijtje. Een piepklein vlammetje in een stikdonkere wereld. Het verlies was zo overweldigend dat ze het uit wilde schreeuwen.

Ineens hoorde ze Pippin grommen. Sera keek op naar het dak van het Marlowe-museum, het oudste museum van Fantome. Van heel Valterre. Het museum leek vanavond groter, donkerder.

‘Het is maar een gargouille, Pip,’ zei ze, maar haar nekhaartjes stonden recht overeind. Even zag ze een schaduw bewegen bij de klokkentoren en ze zou zweren dat ze iemand zag staan, verguld door het licht van de maan. In een oogwenk was de schaduw ook weer verdwenen.

Ze had al te lang getreuzeld. Lange gebouwen wierpen lange schaduwen, en in Fantome was de schaduw gevaarlijk. Je wist nooit wat erin verscholen ging. Wíé erin verscholen ging. Zoals de Dolk die mama had gedood.